

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΝΑΣ ΝΤΕΜΠΕΡ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΟΛΣΕΝ, ώριμη ἀλλ' ἀρκετά ώμορφη ἀκόμη.
Η ΛΟΥΪΖΑ, κόρη της.

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.
ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΟΛΣΕΝ, κάθεται στο ιδιαίτερο σαλονάκι της, και διαβάζει ένα βιβλίο. Έξαφνα μπαίνει μια υπηρέτρια φέρνοντας ο' ένα δισκο δυό γράμματα, κι' ένας υπηρέτης, κρατώντας ένα μεγάλο κιβώτιο.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Δύο γράμματα, κυρία.
Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Κυρία έφεραν για σας αυτό το κιβώτιο. Είπαν να το άνοιξουμε με προσοχή...

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Καλά... Άφήστε το επάνω στο τραπέζι. Ίσως είναι τα κινέζικα βάα που παρηγγείλα χτές. Θά διαβάσω πρώτα τα γράμματα και θά σάς γράψω σε λίγο. (Οι υπηρέτες φεύγουν).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ, (μόνη).— Δυό γράμματα, σήμερα! Το γράψιμο και στους δύο φακέλους επάνω, μου είναι άγνωστο. Από πού να είναι; Α! είναι του κόμης Νταρνό! Έπί τέλους... Αποφάσισε να μου εξομολογήθι τον έρωτά του! Ήταν καιρός! Χρόνια τώρα με παρακολουθεί παντού, με μία λατρεία σσιπηλή, διακριτική. Όσο και αν δεν ανταποκρινόμαι στο αισθημά του, δεν μπορώ ν' άρνθώ ότι αισθάνομαι κατά βάθος μίαν ευχαρίστησι, γιατί με θαυμάζει... Άς διαβάσω, όμως το γράμμα του να ιδώ τι γράφει. (Διαβάζει).

Άγαπητή Κυρία,

«Από σάς εξαργάται η ζωή μου, η ευτυχία μου, το πόν !! Περιμένα λοιπόν ν' άκούσω απ' τα χείλη σας την χάρη μου, η την καταδίκη μου. Κυρία, μη φανήτε σκληρή με άνιλες απέναντί μου...»

(Η κ. Ντολσέν χαμογελεί). Τί άνόητος !... Φαντάζεται πως εγώ που ήμουν πάντα πιστή στον άντρα μου, θά φανθώ τώρα απογορητική προς χάριν του! Πώς δεν με ξέρε! Έγω, που με θαύμαζαν πάντα διότι όχι μόνο για την όμορφιά μου, μα και για την άρετή μου !... Έγω, που απέκρουσα τον έρωτα ενός πρίγκιπος !... Ναι, μου άρεσε πάντα να με θαυμάζουν, να με αγαπούν, αλλά ως εκεί και μη παρέκει. Ναι, έγω συνήθισα να ζώ μέσα σε ένα διαρκή θαυμασμό, ώστε δεν μου κάνει ξεχωριστή έντύπωση το ενδιαφέρον του ενός και του άλλου! Λοιπόν! Κύριε Νταρνό!... Άς δούμε τι λέτε παρακάτω... (Διαβάζει):

«Κυρία! Είμαι τελλιά έρωτευμένος με την δεσποινίδα κόρη σας...»

(Η κ. Ντολσέν μ' απογοήτεται). Με την κόρη μου !...

(Συνεχίζει το διάβαμα της επιστολής).

«Από την βραδυά που την είδα για πρώτη φορά στο χορό, έχω πάντα μερσάει από μέσα μου το άγγελικό της πρόσωπο που είχατε σεις όταν σάς πρωτογνώρισα».

(Με κάποια πίκρα). Με το πρόσωπο που είχα !... Όποτε δεν το έχω πειά !... (Διαβάζει). Κυρία Ντολσέν, φίλω τα χέρια σας και σάς ζητώ την θελικτική σας κόρη... (Σκεπτική). Από τώρα μου ζητούν την κόρη μου σε γάμο! Μα μεγάλωσε τόσο λοιπόν; Δεν είναι ακόμα δέκα όχτω χρόνων... Και ποιος μου την ζητάει; Ένας πιστός μου θαυμαστής !... Μα γέγρασε τόσο λοιπόν έγώ; Όταν ήμουν δεσποινίς, έλεγαν για μένα: «Η όμορφη δεσποινίς Ζερφί!» Όταν παντρευτήκα έλεγαν: «Η ώραία κυρία Ντολσέν!» Κατόπιν όσο μεγάλωνε το κοριτσάκι μου έλεγαν: «Η ώραία μητέρα της Λουΐζας Ντολσέν!» Τώρα που μεγάλωσε η κόρη μου τί να λένε άραγε !... (Συνεχίζει το διάβαμα της επιστολής). «Ελπίζω πως δεν θά μου άρνθήτε οσείς, η μητέρα της ώραίας Λουΐζας...» (Αφήνει το γράμμα να πέσει από τα χέρια της). Όποτε έτσι; Είμαι «η μητέρα της ώραίας Λουΐζας» !... Τέλος πάντων... Θά το πώ στη Λουΐζα... Νά δούμε τι θά πη κι' ο πατέρας της. Τώρα άς ιδώ και το άλλο γράμμα... (Τό άνοίγει και διαβάζει). «Φίλη, Κυρία Ντολσέν...»

(Βλέπει την ύπογραφη). Α! είναι της κυρίας Γκοντράν, της μητέρας του γλύπτου... (Διαβάζει). «Θά θυμάστε βέβαια, άν και πάνε είκοσι χρόνια από τότε, πως ύστερα από επανειλημμένες παρακλήσεις του γυιού μου, είχατε δεχθεί να ποζάρω για το

άγαλμα της Εύτυχίας που επόρκειο να φτιάξω. Ό γυιός μου, άληθινός καλλιτέχνης, είχε νοιώσει πως μόνο έσείς με το θείο σας πρόσωπο, με τό γαλήνιο και μακάριο χαμόγελό σας, θά μπορούσατε να χρησιμοποιήσετε ως μοντέλο για τό άγαλμά μου αυτό. Θυμάστε, Κυρία Ντολσέν, ότι τό άγαλμα αυτό είχε βρεθεί τότε. Τί θρίαμβος άλήθεια για σάς και για κείνον! Τό είχε άγαπήσει τόσο αυτό τό έργο του ο γυιός μου, ώστε δεν ήθελε να τ' άποχωρήσθ, παρά μόνο μετά τον θάνατό του. Τώρα, κυρία, ο γυιός μου πέθανε και σύμφωνα με την τελευταία του παραγγελία, σάς τό στέλνω...»

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ, (με λύπη).— Τόν καίμένο τον Γκοντράν !... Πώς δεν θυμάμαι !... Δύστυχη μητέρα !... Δύστυχη μητέρα !... Θά είναι τώρα πολύ γρηά !... Πώς δεν θυμάμαι !... Πόσοι ξογαφοί και γλύπται με ζήτησαν τότε να ποζάρω! Μα ο άντρας μου μόνο στον Γκοντράν μ' άφησε να κάμω τί χάρη αυτή. Πώς τό αγαπούσαν αυτό τό έργο του ο καίμενος ο Γκοντράν !... Είπε άλήθεια πως αγαπούσαν άρκετά κι' εμένα. Άλλά με πόση ευλάβεια! Δεν είχε τολμήσει ποτέ να μου τό πη, αλλά τό έννοια, τό αισθανόμουν. Γιατί ξερατάει από μάς τις ίδιες τις γυναίκες να εμπνεύσουμε έναν έρωτα σιμνόν η άσβη !... Άναλόγως της συμπεριφοράς μας. Όποτε τό κιβώτιο αυτό που μοίφεραν έχει μέσα τό άγαλμα της Εύτυχίας !... Ό! πως θέλω να τό ιδώ! (Απευθύνει τό κοινοδύνη. Μπαίνει η υπηρέτρια) Μάρθα, πές στον Γιάννη να φέρη ό,τι χρειάζεται για ν' άνοίξη τό κιβώτιο.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Μάλιστα, κυρία. (Φεύγει).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Πόσο άνυπομονή !... Α! τόσην ώρα να μη τό ξέρω...

(Μπαίνει ο υπηρέτης)

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Άνοιξε αυτό τό κιβώτιο. Και πρόσχε... Έχει μέσα ένα άγαλμα. Δεν πρέπει να σπάσει.

(Ο υπηρέτης άνοίγει τό κιβώτιο).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Σ' ευχαριστώ πολύ, Γιάννη... Πήγαμε τώρα... (Ο υπηρέτης φεύγει). «Η κυρία Ντολσέν, κοιτάζει με συγκίνησι τό άγαλμα». Α! τί όραιο !... Τί καλλιτεχνική άλήθεια !... Και τί λαμπρό μάμαρο !... Όλόλευκο όπως τότε !... Μα κι' έγώ δεν πιστεύω ν' άλλαζε τόσο πολύ από τότε. Ήμουν πιο λεπτή, είναι άλήθεια... Μα, να η μύτη είναι ίδια, τό στόμα τό ίδιο, τό χαμόγελο... Έτσι μου φαίνεται τουλάχιστον... Όσο όμως τό κοιτάζω τό μαρμάρινο αυτό πρόσωπο, —τί περίεργο !— σάν να μου φαίνεται διαφορετικό. Νομίζω πως, δεν μου μοιάζει τόσο, τώρα... Τά χαρακτηριστικά. Είναι τα ίδια, αλλά... Δεν ξέρω ακριβώς... Φοβάμαι... Θέλω να κοιταχτώ στον καθρέφτη, πλάι—πλάι με τό άγαλμα, για να καταλάβω την διαφορά... Μα δεν τολμώ... Κι' όμως... Πρέπει να ιδώ...

(Παίρνει τό άγαλμα, τό άκουμπά πάνω στην εξαίτερα όπση, σπριζείται κ' ένας μεγάλος καθρέφτης, και κοιτάζεται με προσοχή).

«Α, θεέ μου !... Πώς δεν τό καταλάβαινα τόσον καιρό! Δεν είμαι πειά ή ώραία κυρία Ντολσέν! Φαίνεται δηλαδή ότι ήμουν ώραία κάποτε... Άλλά τώρα !... Νά, λοιπόν, τί λείπει από τό άγαλμα... Λείπουν ή ρυτίδες... Ή ρυτίδες αυτές που αλλοιώνουν τό μέτωπό μου, που υπογραμμίζουν τά μάτια μου, που απλώνονται απ' τη βάση της μύτης, ως τις γωνίες των χειλιών... Και τό σχήμα του προσώπου μου !... Πόσο χάλια, θεέ μου !... Τί έγινε η δροσερή όμορφιά μου; Και η λεπτή έκνιγη γραμμή του λαιμού μου !... Τί μαρτύριο !... Δεν μπορώ να βλέπω πειά αυτό τό τέλειο μαρμάρινο άριστοέργημα. Μ' έκαμε να καταλάβω, σε μία στιγμή, πόσο ήμουν ώραία, άλλοτε και πως δεν είμαι πειά τώρα. Πώς γέγρασα !... Ναι... Γιατί να μ'νν τολμώ να τό πώ; Αυτό ελνε... Γέγρασα !... Μα πως δεν τό είχα αντίληφθί τόσο καιρό; Α! δεν θά μπορούσα ποτέ πειά, να χαμογέλω, έτσι, όπως χαμογέλω στο άγαλμα. Δεν θά μπορούσα ποτέ μου πειά να ποζάρω για την Εύτυχία... Ναι, ήμουν τότε ευτυχισμένη... Ήμουν νειόνυφη. Όλος ο κόσμος θαύμαζε την όμορφιά μου, κ' έγώ ήμουν ευτυχισμένη γιατί ήμουν ώραία, ώραία για τον αγαπημένο μου! Τάκωφο, τόν άντρα μου !... Χθές ακόμα μ' άγκάλιασε και μου είπε: — Πόσο ώραία είσαι αγάπη μου !...»

Όσο περισσότερες θύμνες άκούγα για την όμορφιά μου, τόσο περισσότερο καμάρωνα γι' αυτόν! Μα συνήθισα στον θαυμασμό, συνήθισα να είμαι «ώραία», και τώρα που κατάλαβα πως γέγρασα πειά, πονώ, ό πως

πονώ !... Και ή πιό τίμια γυναίκα είνε τρομερά φιλάσκη κατά βάθος... Και ή πιό άγνή γυναίκα νοιώθει φρικτή απελπισία όταν βλέπει στον καθρέφτη πώς γέρασε πειά. Μά πώς δέν τό κατάλαβα τόσον καιρό !... Συνθημένοι νά με θαυμάζουν πάντα δέν έδιναν προσοχή. 'Η άγάπη τού άντρός μου, πού έμεινε πάντα ίδια, ή λατρεία τού παιδιού μου και τού κόσμου ό σεβασμός, όλα αυτά, δέν μ' άφηναν νά καταλάβω την άλήθεια. Δέν είμαι πειά ή ώραία κυρία Ντολσέν... 'Αφού άλλωστε ό πιό άφοσιωμένος μου θαυμαστής μου ζητάει την κόρη μου... Και τώρα θάρθουν ό άντρας μου, ή κόρη μου, ή φίλες μου και θά ίδουν αυτό τό ωραίο μαρμαρίνο πρόσωπο, και θά ίδουν και τό πρόσωπό μου τό μαρμαμένο, και θά καταλάβουν πώς δέν είμαι όμορφη πειά ! 'Α ! άπαισιό άγαλμα !... Δέν θέλω νά σέ βλέπω... Δέν θέλω νά σέ ίδουν... (Ρίχνει μέ μιά άπότομη κίνηση τό άγαλμα κάτω. Έξαφνα σάν νά μετόνοιασε σκύβει νά τό σπρώξει, αλλά βλέπει ό τι τούσπασε ή μήτη, ό τι τού ρίχισε τό μέτωπο). 'Αχ ! τί έκανα, θεε μου !... Τί έκανα !... Κατέστρεψα ένα άρισ σύμφωνο, άπό φιλαρέσκεια !... 'Από ματαιοδοξία ! Και δέν ήλπιω πειά τίποτε νά πού θυμίζη, τόσο ζωντανή, την περασμένη μου όμορφιά !... (Κλαίει). 'Έξαφνα άκούσεται ένα γέλοιο δροσερό. Βαμπα γοργά άνηχούν. Μπαίνει ή κόρη τής κυρίας Ντολσέν, τρέχει, άγκαλιάζει την μητέρα τής και την φιλεί).

ΛΟΥΪΖΑ.— Τί έχεις και κλαίς μαμά μου ! Τι είναι αυτό πού σπασες ;

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Χωρίς νά θέλω έρριξα κάτω την προτομή πού μου είχε κάμει πριν γεννηθής ό γλύπτης 'Γκοντράν, και πού σήμερα μου την έστειλεν ή μητέρα του, γιατί εκείνος πέθανε... Θυμάσαι !... Σου είχα μιλήσει κάποτε γι' αυτήν...

ΛΟΥΪΖΑ.— Μην λυπάσαι, όμορφη μου μαμά ! Ναι είνε κρίμα, νά σπάση ένα τόσο ωραίο έργο !... Μά έννοια σου... Ένας άλλος καλλιτέχνης μπορεί νά σου κάμει μιά πιό όμορφη ακόμα προτομή. Νομίζεις πώς δέν είνε ίκανοί γι' αυτό και οι σύγχρονοι καλλιτέχναι ; 'Η νομίζεις πώς δέν είσαι πειά όμορφη, χρυσή μου μαμά !

('Η κυρία Ντολσέν σπρώχνει τό κεφάλι τής και βλέπει έκδημη μέσα στον καθρέφτη, δίπλα στο δικό της πρόσωπο, τό πρόσωπο τής κόρης τής).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Μά πώς λοιπόν ; Δέν έπεσε κάτω τό άγαλμα κι' έσπασε ; Τι είνε αυτό πού βλέπεις στον καθρέφτη ; Ένα πρόσωπο, τόσο όμοιο μέ τό άγαλμα !... Τόσο όμοιο μέ τό δικό μου τό πρόσωπο, όπως ήταν τότε !... Είσαι εσύ, κόρη μου ; Νά, λοιπόν πού μου μένει ολοζώντανή ή εικόνα τής περασμένης όμορφιάς ! (Παίρνει την κόρη τής στην άγκυλιά τής και την φιλεί). 'Ημουν τρελλή, κόρη μου !... Έκλαιγα τό ναϊάτα μου, και νά πού τά ξαναβρίσκω σέ σένα ! Δέν πέθανε ή νεότης μου, όχι... Σου την έδωκα έσένα. Αυτό είνε...

ΛΟΥΪΖΑ.— Χρυσή μου μαμά, γιά τόν πατέρα και γιά μένα, είσαι πάντα ή ωραιότερη γυναίκα τού κόσμου !

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Ναι, κόρη μου, έχεις δίκιο... 'Ω, πόσο ήμουν άνόνη, πόσο ήμουν μάταιη πριν.

ΛΟΥΪΖΑ.— Ναι, μαμά... Είσαι ή πιό καλή, ή πιό όμορφη, ή πιό λογική άπό όλες τις μητέρες πού υπάρχουν στη γή... (Την φιλεί).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Ναι, τί άνόνη πού ήμουν πριν !... Μπορεί νά έχω τώρα μερικάς οντίδες στο πρόσωπο και νά μ'ην ίνε τόσο δροσερό όπως πριν. Μαρείς τό πρόσωπό μου νά μ'ην έχη τόσο πόζο σήμα πειά... Μά τώρα, άν δέν μου είνε πειά δυνατόν νά ποζάρω γιά την Εύτυχία πού πηγάει άπό την νεότητα κι' άπό την όμορφιά, μπορώ νά προσομοιωθώ μιαν άλλην εύτυχία, πιό βαθεία, πιό μεγάλη, πιό σταθερή... Την μητρική Εύτυχία !...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

'Αρρωστημένος τού γιατρού λάντα ζητά βοτάνι, κι' όταν σου ζήτησα φιλή πολύ σου κακοφάνη.

'Εβράδυνας και σήμερα και μέρα δέν λογάται, πούς χάνει την άγάτη του και δέν μοιρολογάται ;

'Η μάνα μου είν' ή θάλασσα, τά κίματα άδερφοί μου και τά ψαράκια τού γιαιού οι άγαπητοί μου.

Τ' άστρα τά χιλιόμετρα μέ βάλαν νά μετρήσω, νά πέση ό λογιμός μου κει γιά νά σ' άλησμονήσω.

'Αφού μου σήκωσες τό νου, πάρε με δά κ' έμένα, γιά δέ με θέλει κοιτσούλ ή μάνα πού μ' έγέννα.

Τό πορτοκάλι ράγισε, ράψε το μέ τό τέλι, κι' ή 'Ασημά τής γεγονόσας έλεγε πώς δέ με θέλει.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΔΩΡΑ

'Η δεσποινίς... άνεμεδείκτης. 'Η θυσία τού έρωτοχτυπημένου κουρέως. 'Ενα μαζιλάρι γεμισμένο μέ... μουστάκια !... Δώρα πού προκαλούν... καταγιάξιας. Τό δωρό τής χήρας. «...Γιά νά φάη και τόν τρίτο τής σύζυγο !...» 'Αχ, αυτά τα πιστοποιητικά τού δημαρχείου ! Τά δώρα τής γηρασμένης νεονύμφου κτλ. κτλ.

Τά γαμήλια δώρα, πολυτελέστερα πάντοτε και πολυτιμότερα άπό τί συνθησμένα, γίνονται άπ' όλες και όλους ελγχαρίστως δεκτά. Συνδίνει όμως μερικάς φορές νά προσφερθούν σέ νεονύμφους τέτοια δώρα, πού θά προτιμούσαν νά μ'ην τά έλάμβαναν καθόλου.

'Ετσι π. χ. μιá δεσποινίς πού είχε δώσει την χιλιότητα σέ ένα θαυμαστή της ζωγράφου, έλαβε την ημέρα τών γάμων τής ως δώρο, ές μέρους του, ένα άγαλμα πού παρίστανε αυτή την ίδια ως άνεμοδείκτη !...

'Η έξιτην νέα, άντί νά πετάξη και νά σπάση τό προσβλητικό αυτό δώρο, όπως θέκανε κάθε άλλη, σέφτηκε πρακτικότερα και πούλησε τό άγαλμα σ' ένα φιλόδοξο, ό όποιος τής προσέφερε ένα έξαιρετικό σεβαστό ποσόν χρημάτων.

'Ενας κουρέας πάλι άπό τό Μάντισεστερ, πού δέχτηκε τή χιλιότητα άπό την κυρία τών λογιμών του, άποφάσισε, προς ένδειξιν τής λύπης του, νά διασάη τά όραα σγυρά μαλλιά του και τό άρεσμένο μουστάκι του. Τάκωσε λοιπόν, γέμισε μ' αυτά ένα βελούδινο κομψό μαζιλάρι γιά καρφίτσες και τούσπειε στη σελήνη δέσπονα τής καρδιάς του, μέ την παράκληση νά τόν θυμάται άποτε τό χορημοποιεί. Τό μαζιλάρι αυτό προσέφερε άκόμη σήμερα τίς πληγές του στη σελήνοπαση έκλεκτή τού κουρέως.

Μιά κυρία άπό τή Νέα 'Υόρκη, πού είχε μοιράσει αναμνηστικές χιλιότητες στους πολυληφείς θαυμαστές της, έλαβε ως δώρον κατά την ημέρα τών γάμων τής, άπό ένα άποτιχόντα ύποψηφιο μνηστήρα, ένα ζευγάρι ματογυάλια, μιá μασσέλα και μιá περροβίκα !... Στο γράμμα του ό δωρητής έξηγοούσε ό τι τά δώρα του ήσαν χορημοτότα στη νεόνυμφη κυρία, γιατί την ήσαν πάρει τά γράματα !...

Τό πιό δυσάρεστο όμοιο άπ' όλα τά δώρα τούλαβε μιá κυρία τού Μαρτίτου άπό ένα νεαρό θαυμαστή της, τόν όποιον είχε άποχωρήσει, έλπίζοντας νά παντρευθή ένα γλουσιώτερο άπ' αυτόν. Την ημέρα τών γάμων τής και την ώρα πού όλοι οι προσκεκλημένοι καθόντουσαν στο γαμήλιο τραπέζι, παρ'ότι τού δώρου ένα πακέτο. 'Ο γαμπρός, νομίζοντας πώς πρόκειται γιά κάποιο γαμήλιο δώρο, τό άνοίξε μιστά σ' όλους. Μέσα στο πακέτο ήλπιχε ένα θαυμαστό καλλιγραφημένο έγγραφο, πολυτελέστατα κορνηζωμένο. Στο έγγραφο αυτό ήταν ένα αντίγραφο τού έπίσημου πιστοποιητικού τής βαπτίσεως τής νέμης, και ή έντύπωση πού προκάλεσε ήταν κάθε άλλο παρα ελγχαρίστη, γιατί άπεδείκνυε πώς ή νεόνυμφος είχε κρύψει άπό τό γαμπρό περισσότερα άπό δέκα χρόνια τής ηλικίας τής !... 'Η αποκάλυψε αυτή έκαμε τό γαμπρό νά γίνη έξω φρενών. Έπιπολούθησε ζοφρά εμμενεία και τό πρώτο βράδυ τού γάμου τής άντιούξ νεονύμφου ήλπιξε τό δυστυχέστερο και πικρότερο τής ζωής τής...

Στη Νέα 'Υόρκη τέλος, κάποιος φαρσέο, έστειλε σέ μιá χήρα, την ημέρα τού τρίτου της γάμου, μιá μασσέλα κι' ένα γοαματάκι, στο όποιο έγραφε: «Γιά νά φάη ελγχαρίστερα και τόν τρίτο σου σύζυγο, όπως έμαγες και τούς άλλους δυό !...»

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Η Μαρία λέει μιá μέρα στη μικρότερη άδερφή της :

— 'Αχ ! 'Ελένη, μέ παλάβωσε άπό τόν πόνο τό δόντι μου. 'Ετοι μοιχεται νά πάω νά τό βγάλω, γιά νά γλυτώσω άπ' αυτό.

Και ή 'Ελένη, στην όποιαν οι γονείς της συνήθιζαν νά δίνουν πάντοτε τά παλιά ρούχα τής μεγαλύτερης άδερφής τής, άπαντά μέ τόνο παρωχαιτικό :

— 'Ω, μη, Μαρία μου ! Μην τό βγάλεις, γιατί ή μαμά θά μού τό φορέση αύριο έμένα !...

